

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Είκοστών και πρώτον αριθμούντες χρόνον
την κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κ' ἐννιακόσα πέντε,
τὰ κουνῶμε κ' ἐν κουνιένται.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντός εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμποῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὁποῖος ἀπ' ἐξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Πέντε τοῦ Νοεμβρίου,
μηνὸς ὀλίγον κρού.

Δεκατέσσερα μετρῶ κ' ἐννιακόσ' ἀκόμα,
καθαρίζουν κατ' αὐτὰς τῆς Βουλῆς τὸ δῶμα.

Ἡ Κορῶνα τῶν Ἑλλήνων
στῆς Ἀγγλίας τὸ Λονδὸνον.

Φ.—Βλέπεις ὄνειρα ;
Π.—
Φ.—
Π.— Πλὴν κ' ἐμένα, φουκαρά,
ὅταν μ' ἐτάραξ' ἐπὶ μῆνας ὀπτασία σοβαρά.
"Ὅμως χθές, βρὲ μετεχλιβάνη,
θεῖος ὄνειρος μ' ἐφάνη,
καὶ ἔκουσέ τον ἐν μεγάλῃ προσοχῇ καὶ προθυμίᾳ...
Π.— Μήπως βροῆκες μεταλλεῖο ; μήπως σ' ἔκαναν Ταμῖα ;
μήπως εἶδες πῶς ἐπῆρες Ὁσμανέδες τοῦ Σουλτάνου ;
μήπως εἶδες πῶς παρὰδες εἶχες δώσει τοῦ Γαῖτάνου ;

Μήπως εἶδες, Φασουλῆ,
πῶς συνῆλθε κ' ἡ Βουλὴ ;
μήπως γιὰ τὸ κράτος τὴν Εὐρώπη παγανά ;
μήπως εἶδες τέλος πάντων τῶν ψωμάδων τὸν φοινᾶ ;

Μήπως εἶδες πῶς λαχεῖο σοῦπεσε, μηδαμινέ ;
μήπως ἐπὶ τῆς διωρίσεως σ' ἔναν κ' ἄλλον καφφενέ ;
μήπως εἶδες εὐτυχοῦντα κάθε βλάκα τίμιον ;
μήπως σ' ἔκαναν παθολόγο σ' τὸ Πανεπιστήμιον ;

Εἶσαι πάντοτε χαλὲς
καὶ περίτριμμα τοῦ δρόμου...
τίποτ' ἀπ' αὐτὰ ποῦ λὲς
δὲν ἐφάνη σ' τὸν νεῖρό μου.

Μήπως βροῆκα μεταλλεῖα, μήτ' ἐσοῦφρωσα Ταμεῖο,
μήτε τᾶλλα, κάρο μίον.
Μήπως πῆρα τὴν Εὐρώπη γιὰ τοὺς Ἕλληνας παγανά,
μήτε τὴν Βουλὴν δὲν εἶδα, τὴν ἀχόρταγην φαγανά.

Εἶδα μόνον, φίλε μοῦρογο,
ποῦ φοφᾷς γιὰ μεγαλεῖα,
πῶς μ' ἐπῆγαν σ' τὸ Χερβοῦργο,
σ' τὸ Πορτσμουθ καὶ σ' τὴν Ἀγγλίαν.

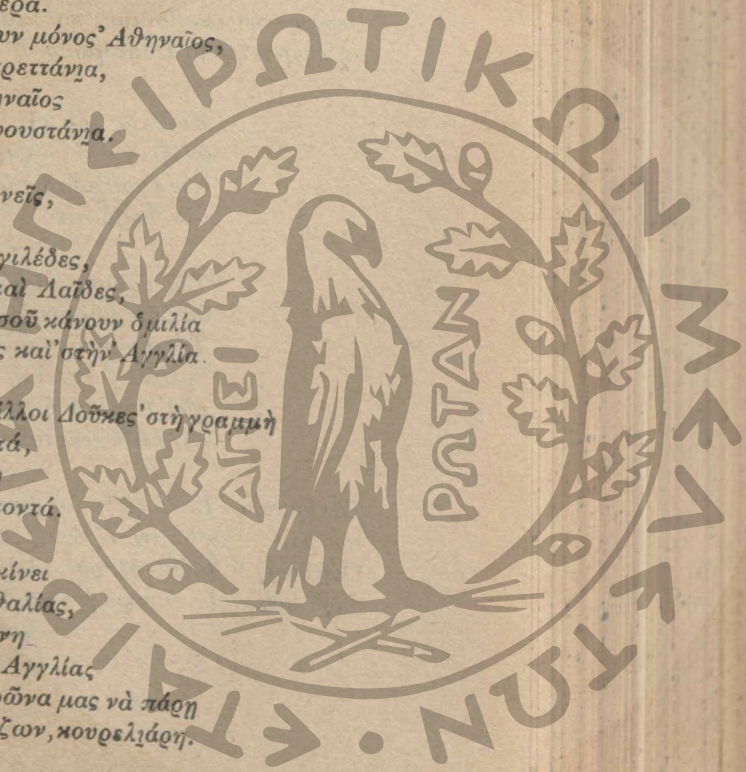
Π.— Μὲ συγκινεῖς, βρὲ Φασουλῆ, μὲ τοῦτο τὸν νεῖρό σου...
Φ.— Καὶ σὰν κοιμᾷσαι, Περικλῆ, μὴ χάνῃς τὸν καιρό σου.
Ναὶ μὲν τὸ σῶμα κ' ἡ ψυχὴ καθ' ὕπνους ἡσυχάζει,
πλὴν ὕπνος δίχως ὄνειρα δὲν ἔχει διόλου χάσι.

"Ἡμουνα σ' τὴν Ἑγγλιτέρα
κ' ἦταν τελετῆς ἡμέρα.
"Εγὼ μέσα σ' τοὺς Ἑγγλέζους ἦμουν μόνος Ἀθηναῖος,
Ρουὶ ἐφώναζα Μπρετιάνια,
κ' ἔβλεπα σὰν κεχηναῖος
τῶν Ἀγγλίδων τὰ φουστάνια.

Εἶδα Λόρδους εὐγενεῖς,
ἀληθῶς ἐπιφανεῖς,
ποῦ δὲν πίνουν ναργιλέδες,
καὶ κ' ντιούσα Μις καὶ Λαῖδες,
ποῦ γι' ἀσπρόρροχα καθόλου δὲν σοῦ κάνουν ὀμιλία
καὶ ποτὲ γιὰ ποκαμίσεις δὲν ἀκοῦς καὶ σ' τὴν Ἀγγλίαν.

"Ἦτανε κ' ὁ Λονδὸς τοῦ Κόννωι κ' ἄλλοι Λονδῆς σ' τὴν γροαμῇ
μὲ σπουδαῖα τρικαντιά,
κ' ἦτανε γιὰ μὲ τιμὴ
νά' τους δῶ κ' ἀπὸ κοντιά.

Κάθε Λονδὸς μὲ συνεκίνηι
κ' εἶδα κώμους καὶ θαλάσις,
κ' ἡ θαλαμηγὸς ἐκεῖνη
τοῦ σκηπτούχου τῆς Ἀγγλίας
πῆγε τότε σ' τὸ Χερβοῦργο τὴν Κορῶνα μας νὰ πάσῃ
κ' ἀρχισαν ἡ μπαταρία τῶν Ἑγγλέζων, κουρελιάση.

Πόσοι Πατρίοι κλεινοί
και πόσ' ἀρχοντολόγια,
κι' ἤκούσθη τότε μιὰ φωνή
νά λέη τέτοια λόγια.

Μέσα σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ
μπᾶτε, Ρωμηοί μου, σ'τὸ χορὸ,
ριχθῆτε σ' Ἀγγλων ἀγκαλιὰ
κι' ἀρχίσετε τραγούδια,
καί' ὅητε πῶς τὸν Βασιλῆα
τὸν ραίνουν μὲ λουλούδια.

Κυτᾶτε ρόδιναίς βροχαῖς,
πῶς τρέχουν νὰ τὸν ράνουν,
κυτᾶτε κι' ὑποδοχαῖς
μεγάλαις ποῦ τοῦ κάνουν.

Ἀνέστη πάλι τῆς παλῆς
τῆς δόξης ὁ Μαρμυρὸς,
καὶ τῶν Ρωμηῶν ὁ Βασιλῆας
ἐβγήκε σ'τὸ Πορτισμουθ.

Τί στόλος Ἀγγλικὸς ἐκεῖ!...
σὲ κάθε προκυμαία
κυτᾶτε κι' Ἑλληνικὴ
κι' Ἑγγλέζικη σημαία.

Μεθύσετε καὶ μὲ κρασιὰ καὶ μ' Ἰνδικὰ καννάβια,
φᾶτε τῆς γούβας κάστανα καὶ κάστανα μαρόνια,
νά' ὅητε τὴν Κορῶνα σας σ' Ἑγγλέζικα καράβια,
ν' ἀκούσετε γιὰ χάρι τῆς Ἑγγλέζικα κανόνια.

Ἄεστε καὶ τὴν Βασίλισσα τῶν Ἀγγλων Ἀλεξάνδρα,
μὰ καὶ τὸν Βασιλέα των, τῆς Ἀλεξάνδρας ἄνδρα,
ἴδετε καὶ τὴν Κορῶνα σας πῶς τὴν φιλοῦν σ'τὰ χεῖλια
κι' ἀφῆστε τοὺς μισέλληνας νὰ σκάσουν ἀπὸ ζήλεια.

Τώρα τουφέκια Μάνλιχερ, Ρωμηοί, μὴ παραγγέλλετε,
μήτε σ'τοῦ Γιάρο καὶ Βουλκὰν ἐπιτροπαῖς νὰ στέλλετε.
Κλωστήσετε τοὺς Τσούσηδες, ἀλλὰ καὶ τοὺς Ρουμάνους,
τοὺς ποταπούς, τοὺς νάνους.

Περιφρονήσατε κι' αὐτοὺς καὶ κάθ' ἐχθρὸ πανοῦργο...
μὴ λησμονήτε τὸ Πορτισμουθ κι' ἐκεῖνο τὸ Χερβοῦργο.

Καθένας ποῦ σὰς μάχεται
σκάζει γιὰ τέτοια πράγματα...
τώρα γιὰ γούναίς θάχετε
τῶν Φερδινάνδων ράμματα.

Τώρα χωρὶς παρασκευὰς
θὰ ὀητε πόθων ἀμοιβάς.
Τώρα χωρὶς προσπάθεια
πολλῶν θὰ σπάση μούρη...
τῶν Ἀγγλων ἡ συμπάθεια
σὰς ἦλθε κελεπούρι.

Τὸν ἴδατε τὸν Βασιλῆα μὲ τὰ ἔσπνὰ τὰ μάτια;
τὸν ἴδαμε... καθότανε σ' Ἑγγλέζικα Παλάτια.
Οὐδὲν ὥσ' οἱ Τζὼν-Μπουλ τὰ λέν, κι' ἔχουν τριγύρω δάση,
ὅπου κανεὶς δὲν τᾶκαιρε γιὰ νὰ διασκεδάσῃ.

Τὸν ἴδατε τὸν Βασιλῆα, τὸν ἴδατε τὸν Ρῆγα;
τὸν ἴδαμε σ'τοὺς Βρεττανούς...
μὲ Βασιλεῖς φασιανούς
σ'τὸ δάσος ἐκνηγήα.

Τὸν ἴδατε τὸν Βασιλῆα;
πῆγε σ'τὴν Ἑγγλιτέρα,
γιὰ τοῦτον Παλατιὸν χαλιὰ
σ'τρωθῆκαν ἐκεῖ πέρα.

Τὸν εἶδες τὸν σκηπτοῦχο μας; τὸν εἶδα καὶ τὸν γινώσκω...
καθόταν, Περικλέτο μου, μὲ τὴν Ἀδιοκρατόρισα,
τὴν ἀδελφὴν τοῦ τὴν χρυσῆ, ποῦ τὸν ἐφιλοξένει
μαζὶ μὲ τὸν Νικόλαο, μαζὶ μὲ τὴν Ἑλένη.

Ἀπὸ κοντὰ νὰ τὸν ἴδωῖν μικροὶ μεγάλοι γύρευαν,
καὶ τί κρασιὰ τὸν πότιζαν καὶ τί δὲν τοῦ μαγεύσαν.
Συνέτρωγε μὲ Βασιλεῖς
καὶ Μεγιστάνους τῆς Ἀδλῆς,
ποῦ μύριζε τὸ χρῶτο των ἀλόη, κρόκο, νάρδο...
τὸν ἴδαμε ποῦ τᾶλεγε μ' αὐτὸν τὸν Ἐδουάρδο.

Καλὰ δὲν ἐκατάλαβα τί τοῦλεγε, φωρίτη,
μὰ καὶ λέξεις ἄκουσα, Μακεδονία, Κρήτη,
κι' ὅπεθεσα πῶς θὰ μιλῇ γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὰ δίκια,
ποῦ τῶν μεγάλων τῆς Ἀδλῆς κυτοῦν μὲ δεκανίκια.

Τὸν ἴδατε τὸν Βασιλῆα;... τὸν ἴδαμ' ἐκεῖ πέρα
σ'τὸν Ἀγγλικὸν τῶν Παλατιῶν τὴν μυρωμένη σφαῖρα.

Τί Δούκες τὸν ἐκέρασαν
ντυμένοι μὲ χρυσᾶ,
τί Δόρδοι μὲρὸς τοῦ πέραςαν
κι' Ἑγγλέζοι μὲ ποσά,
ὅπου καὶ μέσ' ἀπ' τὸ Πορτισμουθ ὡς σ'τὴν ἡρωο-Ἀθήνα
μποροῦνε νὰ σὲ κνηγοῦν μονάχα μὲ στερλίνα.

Λοιπὸν ἀγάλλου μετ' ἐμοῦ, βρε Περικλῆ, καὶ πῆδα με...
τὸν ἴδατε;... τὸν ἴδαμε.

Ἐσχνοῦσε τοὺς φασιανούς,
ἔσχνοῦσε τὰ περδίκια,
κι' ὅλο κουβέντα σὲ τρανοὺς
γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὰ δίκια.

Τὸν ἴδατε τὸν Βασιλῆα, τὴν μόνην μας ἐλπίδα;
καθ' ὅπνον εἰς τὴν αἰθουσαν τῶν ἱπποτῶν τὸν εἶδα.
Ἐκεῖ τραπέζι μὲ φορὰ, φιλόξενος δεσπότης,
ἐκ βασιλέων ἱπποτῶν βασιλικὸς ἱππότης,
Κόννωτ καὶ Φάιρ, κάθε Δούξ, κάθε φαγᾶς καὶ πότης.

Κι' ἐγὼ νομίζω, Περικλῆ, πῶς ἤμουν σ'τὸ τραπέζι
καὶ περιέργως ἐβλεπαν περιφανεῖς Ἑγγλέζοι
κι' ἐμένα τὸν ἀπόσκλητον, ἐμὲ τὸν φωραλέον,
καὶ τὰς προπόσεις ἤκουνα τῶν δύο Βασιλέων,
καὶ χῆλα χῆλα ἐσκουζα κατενθουσιασμένος
σ'τὴν αἰθουσαν τῶν ἱπποτῶν, λὲς κι' ἤμουν ἀπὸ γένος.

Καὶ δύο Πρόεβεις τῶν Ρωμηῶν σὲ Λόντρα καὶ Παρίσι,
ποῦ θέλγεται, βρε Περικλῆ, κανεὶς νὰ τοὺς γνωρίσῃ,
ὁ Ντεληγιάνης δηλαδὴ μετὰ τοῦ Μεταξᾶ
μ' ἐκύνταζαν λοξά.

Κι' ἐπὶ τὴν περιέργω καμπόσους Ἀδλικούς
καὶ Λόρδους μερικόνους
πῶς κι' ἀπὸ ποῦ προσκάλεσαν κι' ἐμὲ τὸν Ριγκολέτο...
τὸν ἴδαμε σ'τὸν ὕπνο μας, καὶ μὲνε Περικλέτο.

Τὸν ἴδατε τὸν Βασιλῆα;... τὸν ἴδαμε, Πατρίς...
ὁ Βασιλῆας τῶν Βρεττανῶν ἅπαξ καὶ δις καὶ τρις
παρὶν ὕπνο τοῦ Στέμματος τῶν προσφιλῶν Ἑλλήνων,
κι' αὐτὸ τεράκις, Περικλῆ, προπίνει δι' ἐκεῖνον.

Ὅτ' ἡ Ἀγγλία σήκωσε τὸ κύπελλό του πάλι
κι' ἔκανε μιὰ πρόποσι θαρρῶ καὶ γιὰ τὸν Ράλλη,
κι' ἔπε πῶς πόνεσε βαθεῖα μὲς σ'τῆς καρδιάς τὰ φύλλα
τὸν ἴδατε πῶς ἔχασε κι' ἐκείνον τὸν Φωτῆλα.

Ἀνέρε καὶ τοὺς λοιποὺς τοῦ Στέμματος Συμβούλους,
μὰ καὶ καμπόσους βουλευτὰς, πολὺ κοινοδούλους.
Π.— Ἀμὲ γιὰ τὸν Χριστόπουλο καὶ τὴν Δικαιοσύνη;
Φ.— Ἦπε νομίζω καὶ γι' αὐτὸν μὲ τόση καλοσύνη,
κι' αὐτὸς πῶς θλίβεται πολὺ καὶ γιὰ τὸν Ἀσημάκη
ποῦ νύφη δὲν τοῦ βρήκανε μὲ λιγερὸ κορμάκι,
καὶ καίμια ποῦμαθε κι' αὐτὸς φαρσὶ τὰ Γαλλικά
καὶ λένε πῶς ἐβλάθηκε νὰ μάθῃ κι' Ἀγγλικά.

ἔπε καὶ γι' ἄλλους Ὑπουργοὺς πῶς θλίβεται καὶ σκάνει,
καὶ προσεπρόβη προξενιὰ κι' ἐκεῖνος νὰ τοὺς κἀνῃ,
καὶ χῆλα χῆλα, ἄκουσον, εἶπαν καμπόσους Μίς,
ποῦχουν ἐδρόστους μῦς.

Μπᾶτε, Ρωμηοί μου, σ'τὸ χορὸ
κι' ἦλθαν καλὰ μεγάλα...
γιὰ σὰς τ' ἀθάνατο νερό
καὶ τοῦ πουλιῶν τὸ γάλα.

Τὸν ἴδατε τὸν Βασιλῆα;... χαρὰ μας κι' εὐτυχία!...
τὸν ἴδαμε, καλὰ παιδιὰ, μέσα σ'τὴν Δημαρχία.
Ὁ μέγας Λόρδος Δήμαρχος τὸν κάλεσ' ἐκεῖ πέρα,
κι' ἦτον ἐκεῖν' ἡ τελετὴ πασῶν ἐρωαιοτέρων.

Ὅποῖος Λόρδος Δήμαρχος!... τὸν βλέπεις καὶ τί χάνεις...
παρόντες ἔτρωγαν ἐκεῖ
καὶ Σύμβουλοι Δημοτικοί,
ὥσάν νὰ λὲς ὁ Χρηστοφῆς, ὁ Τζίννης, ὁ Βλαχάνης.

Κροσιτάλλινα τὰ πᾶτα του καὶ κάθε του ποιητὴ...
μὰ τί κρασιὰ κι' ἐκεῖνα!...
εἶχε καὶ Τσάστερ καὶ Ροκφόρ, μόνο τουλουμουτοῖ
δὲν εἶχε καὶ ρεσιτά.

Παρὼν κι' ὁ Λόρδος Ρόζμπεου κι' ὁ Λόρδος Τσαμπερλαίν...
αἰφνης ὁ Λόρδος Δήμαρχος δὲν ἔβρω πῶς τὸν λέν,
μὲ τόσην οἰκειότητα σ'τὸ μέρος μου προσχώρησε
σὺν καίμια μὲ ἐγγνώρισε,
κι' ἀπὸ στερόλιναις κίτριναις μου πρόσφερε μπουκέτο...
τί βλέπομε σ'τὸν ὕπνο μας, καὶ μὲνε Περικλέτο.

Π.— Μὰ πῶς ἐδρόστους κι' ἐκεῖ;
Φ.— Δὲν ἔβρω, κουσκουσουδῶ...
λοιπὸν αὐτὸς μ' ἐρώτησε καὶ περὶ τοῦ Μεροῦρη,
μὰ μοῦπε καὶ γιὰ τὰς κλεινὰς ἐν μέρει καὶ καθόλου
καὶ γιὰ τὴν ἀσφαλιστικὴν εἰς τὴν ὁδὸν Αἰόλου.

Δὲν εἴμπορεῖς νὰ φαντασθῇς πῶς με προσηύχθη,
καὶ μὲ διεβεβαίωσε πῶς ὄντως ἐλευθήθη
ποῦ βάλανε τὸν Δήμαρχο τοῦ Πειραιῶς σ'τὴν μπούκα
καὶ μάχεται μὲ τὸν Πουρῆ καὶ μὲ τὸν Κολοσουά.

Κατόπιν τούτων σοβαρά
σάν Δόρδος τῆς Ἀγγλίας
μ' ἐρώτησε γὰ τὰ νερά
τῆς λίμνης Στυμφαλίας.

Κι' ἄλλοι γι' αὐτὰ μ' ἐρώτησαν περιφανεῖς Ἑγγλέζοι,
κι' ἐγὼ τοὺς φώναξα : γκοντέμ ! ἂν ὁ Γαϊτάνος ἔζη
μ' ἔνα μεγάλο σχέδιο θὰ τᾶφερνε κι' ἐκεῖνα
στὴν τζόγχα τὴν Ἀθήνα.

Ὅμως μὲ τᾶλλα χάθηκε καὶ τοῦτο τὸ θαυμάσιο,
κι' ἔνας Μυλλόρδος ἀναιδὴς
μ' ἐρώτησε μετὰ σπουδῆς
τί γίνονται καὶ τὰ νερά, ποῦ βρῆκαν' στὸ Θριάσιο.

Κι' ὁ Βασιλῆς μας ἔκανε μιὰ πρόποσι σπουδαία
μέσα σ' ἐκεῖνην τὴν χρυσὴ τοῦ Δόρδου πανδοσία,
κι' εὐθὺς χειροκροτήματα μὲ ξάφνησαν ραγδαῖα,
κι' εἶπανε γὰ τὴν πρόποσι πῶς ἔχει σημασία.

Τότε κι' ἐγὼ σηκώθηκα μὲ κύπελλο γεμάτο
κι' ἔκαν' αὐτὴν τὴν πρόποσι, ποῦ βλέπεις παρακάτω.

Πρόποσις Φαουλῆ, Μυλλόρδου κουρελῆ.

Πίνω καὶ γὰ τὸν Δήμαρχο, μὰ καὶ γὰ κάθε Δόρδο
τῆς φίλης Βρετανίας...
σήμερα τὸ Ρωμαῖκο κρεμᾷ μεγάλο σκόρδο
κατὰ τῆς βασκανίας.

Ἐμεῖς γὰ σὰς τοὺς φίλους μας περνοῦμε σὲ σειρήνι
τὴν πούλα, τὸν αὐγερινό, καὶ τὸν ἀποσπερίτη,
καὶ σεῖς ἐλέγχους θέλετε νὰ βάλετε στὴν Κρήτη.

Ἐμεῖς σὰς λέμε συγγενεῖς τῆς γῆς τῆς σκονισμένης,
προστάτας, κηδεμόνας μας, φεγγοβολοῦντας φάρους,
κι' ἐμάθαμε καὶ τὸ φουτ-μπόλ κι' ἐκεῖνο τὸ λόν-τέννις,
καὶ σεῖς ξεπαρδαλόνεσθε μὲ τοὺς παλγο-Βουλγάρους.

Θυσία τώρα γίνεσθε καὶ σεῖς γὰ τὸ καλὸ τους,
κι' ὅποια Βούλγαροι λησται σὰς πιάσουν αἰχμαλώτους,
χωρὶς κανένα γογγυσμόν, τῆς Ἀλβιόνας φύτρα,
πρὸς τοὺς εὐνοομένους σας γερά μετροῦτε λύτρα.

Ἄν περιγράφεται, Τζὼν-Μπούλ, κι' ἡ τρέλλα κι' ἡ χαρά μας
ὅποιαν στόλος Ἀγγλικὸς ἀράξῃ στὰ νερά μας,
κι' ἡ γλῶσσα μας γνωρίζετε
γι' αὐτὸν πῶς κόβει ράβει,
μὰ σεῖς δὲν μᾶς χαρίζετε
κανένα σας καράβι.

Τὴν ἀδελφὴ τοῦ Ρήγα μας Βασίλισσα τὴν ἔχετε,
κι' ὁ Μπάλφουρ σάν τὸν Σωλσβουρὺ
μᾶς κάνει κἄπως τὸν βαρὺ
καὶ δὲν μᾶς καταδέχεται.

Ἐμεῖς σὰς ἔχομεν ἐδῶ στὰ βάθη τῆς καρδίας,
μὰ σεῖς ψυχρῶς φωνάζετε
πῶς στοὺς Ρωμηοὺς χρειάζεται
μακρὺς ζουρλομανδύας.

Βέρν γουέλ... καὶ μ' ὅλ' αὐτὰ κάκια δὲν σὰς βαστοῦμε
μὰ σὰς εὐχαριστοῦμε
μὲ τὴν μεγάλη μας ψυχὴ
γὰ τούτῃ τὴν ὑποδοχή.

Ὁ Δόρδος Δήμαρχος μιλῇ γὰ τὴν Ρωμαϊκὴ φυλὴ.

Προπίνω γὰ τοὺς Ἕλληνας, ὁποῦ παραγνωρίζονται,
προπίνω καὶ γὰ τοὺς στρατοὺς
καὶ γὰ τοὺς στόλους τοὺς πλωτοὺς,
ποῦ κάθε τόσο στὴν Φραγκιὰ πᾶνε καὶ καθαρίζονται.

Προπίνω γὰ τὴν Ὑδρα των, ποῦ πάει στὴ Λιβόρνο,
προπίνω καὶ γὰ τὰ Ψαρρά, ποῦ στὸ Τουλὼν θὰ πᾶνε,
καὶ συμβουλευτὸς τοὺς Ρωμηοὺς νὰ βάλουνε στὸν τόρνο
τὴν γλῶσσα των τὴν λιγερή, κι' Αὔλαῖς νὰ μὴν κτυπᾶνε.

Τέτοια περίπου μίλησε, καὶ τὸν ζουρλομανδύαν
αὐτὸς ὁ Δόρδος Δήμαρχος στὴν πρόποσιν ἐτόνισε,
κι' ἔπειτα μὲ παρέλαβε μονάχος κατ' ἴδιαν,
κι' ἐμένα Δόρδο, Περικλῆ, κρυφὰ μ' ἐχειροτόνησε.
Κι' ἔπαιξε τότε μουσικὴ, βιολὶ καὶ κλαρινέτο...
τί βλέπομε στὸν ὕπνο μας, καὶ μένε Περικλέτο.

Τότε ποῦ λὲς ἐξύπνησα μὲς στὴ χειροτονία,
κι' ἀπὸ τοὺς Δόρδους, ἀδελφε, κι' ἀπὸ τὴν Βρετανία
μὲς στῆς Ἀθήνας βρέθηκα τὴν προσωκοινωνία.
Π. — Κι' ἐγὼ σάν Δόρδος Δήμαρχος μὲ τοῦτο τὸ στηλὶ
Μυλλόρδο σὲ χειροτονῶ, ξυλένη διακονιάρη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Δαμπρὰ μυθιστορήματα σὰς ἀναγγέλλω τώρα...
ὁ Μπέν κι' ὁ Μπόρτ τὰ βγάζουνε μὲ τίτλον ἢ Πανδώρα.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμποροοράτης πρώτης,
πρὸς τοῦτον σπεύδει τοῦ συρροῦ καθένας διασώτης.
Τὶ ρεδιγκότες, τί παλτά, τί σμόκινς καὶ τί φράκα...
ὅλα κομρὰ καὶ τέλεια, βρὲ Περικλέτο βλάκα.
Μὰ τί λεβέντης ὄμορφος, σκλαβώνει μὰ ματιά του,
καὶ ὁ ὅλους τοὺς πελάτας του δίνει τὴν λεβεντιά του,
καὶ βγαίνει λιγερός καθεὶς ὅταν κυττάσῃ σάκιον...
ὁδὸς Σταδίου, κάτωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀρσάκειον.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Φραφεῖον μ' ἔνα χειμαρρὸν φῶδων
στῆς Πηγῆς τῆς Ζωοδόχου μετεφέρθη τὴν ὁδόν,
ποῦναι δράσεως μεγάλης πολιτάρχος σταθμός,
στὴν οἰκίαν Ἐμπειρίκον, δεκατέσσερ' ἀριθμός.